

07. 02. 2011. 07:09h | [J. Jelovac – Vesti](#)

Srpsko zdravstvo - pacijent na umoru

Najskuplje zdravstvo u Evropi nudi samo ekspanziju bolesti koje je moguće lečiti, ali se ne leče, jer su pacijenti na listama čekanja umesto na pregledima.

Ni u bolničkoj postelji niste sigurni?

Ljubinko Karaičić preživeo je tešku operaciju kancera, ali ne i ledeno sanitetsko vozilo u kom je neposredno nakon hirurške intervencije iz Beograda prevezen u rodno Užice. Umro je 5. januara, jer u vozilu nije bilo grejanja. Da ironija bude veća, izdahnuo je devet meseci pre nego što je trebalo da dođe na red za ultrazvuk u Domu zdravlja u Užicu.

Njegova supruga Ljiljana kaže da je Ljubinku u decembru u Domu zdravlja rečeno da ga lekar može pregledati u februaru, a da za snimanje ultrazvukom na red može doći tek u septembru 2011. Bio je u izuzetno lošem stanju, pa ga je već sutradan porodica odvela u privatnu ambulantu, gde je primljen odmah. Dijagnostikovao mu je kancer, ubrzo je i operisan u Beogradu, da bi na kraju umro od hladnoće u sanitetu.

Nije Ljubinko jedina žrtva srpskog zdravstva... Onog istog u čiji fond svakog meseca ulažemo 12,3 odsto bruto zarade, po čemu smo najskuplje zdravstvo u Evropi... Umesto toga, dobili smo liste čekanja, pa pacijenti mesecima unapred zakazuju pregled kod specijaliste. Dobili smo vrhunske lekove za pojedine bolesti, ali za njih recept ne važi. Jedna kutija može da košta i od 30 do 50 evra, a nije

dovoljna za mesec dana.

Čak 57 odsto građana Srbije davalo je mito lekarima da bi dobilo onu uslugu koju već uredno plaća. Pokazalo se da je zdravstvena zaštita u Srbiji besplatna samo na papiru, a nesrećni pacijent mora da podigne kredit da bi se lečio. Interesantno je i da mnoge lekove posle godinu dana pacijent mora sam da plaća, tako da ispada da je zdravstveno osiguran samo godinu dana kad je u pitanju terapija.

Reformisano zdravstvo ili...

Dok država usklađuje poštanske sandučice sa Evropskom unijom, zdravstveni sistem je na nivou afričkih zemalja. Zdravstvenu uslugu građanin plaća dva puta! Godinama mu se odbija od plate, a kad treba da ide na skener, on mora da plati na privatnoj klinici, jer se na takav pregled čeka i po nekoliko meseci. Pokazalo se da su reforme kojima se dičio [dugogodišnji ministar Tomica Milosavljević, koji je otišao iz "ličnih razloga"](#), od srpskog zdravstva napravile teškog pacijenta.

Zorica Marković, predsednica UO udruženja Klub zdravlja, kaže da je stanje srpskog zdravstva katastrofalno, da je gore nego pre 10 godina, a da mu je nogu podmetnuo niko drugi do [odlazeći ministar Milosavljević](#).

"Tomičinu reformu obeležila je restrikcija prava pacijenata. Nije donela nikakav progres, već samo ekspanziju bolesti koje je moguće lečiti, ali se ne leče jer su pacijenti na listama čekanja umesto na pregledima. Jedina smo država u regionu koja nema zakon o pravima pacijenta, pa zauzimamo prva mesta na neslavnim listama. Tako smo prvi u Evropi po broju umrlih od srčanih bolesti, drugi po broju moždanih udara, a imamo pravu epidemiju raka", objašnjava Zorica Marković.

Najgore u srpskom zdravstvu prolaze bolesnici u psihijatrijskim ustanovama, kao i oni koji boluju od retkih bolesti. Takvih je u Srbiji gotovo pola miliona. Za većinu retkih bolesti lekovi su nedostupni i veoma skupi. Lečenje jednog pacijenta koji boluje od metaboličkih poremećaja je preskupo (Gošeova bolest košta oko 200.000 evra godišnje, a Fabrijeva čak 600.000 evra).

Država ima monopol u zdravstvu i čuvar je najbogatije kase u državnom sektoru, a ne daje nikakve informacije gde novac zdravstvenih osiguranika odlazi. A taj novac nije mali, svojevremeno se u ovu kasu slivalo do tri milijarde evra godišnje. Podaci Svetske banke kažu za ovaj fond građani Srbije izdvajaju 10,6 odsto nacionalnog dohotka, a prema izjavama bivše direktorke fonda i ministra zdravlja sedam ili osam odsto.

Ovih nekoliko procenata razlike nije zanemarljivo, svaki od njih težak je 300 miliona evra. To znači da tri procenta razlike iznose gotovo milijardu evra. Postavlja se

pitanje kroz koju se rupu milijardu evra prospe iz zdravstvenog fonda Srbije i u čije je džepove ovaj novac dospeo.

"Toga nema nigde u svetu. Zdravstveni sistem se dugo uspešno opire kompjuterskom vođenju liste zdravstvenih osiguranika, gde bi se tačno videlo koliko uplaćuju, koliko troše na lečenje, gde novac ide dalje... Sa druge strane, kad želite da idete u penziju, odmah vide kog meseca vam nije uplaćen doprinos. Tako se dešava da čovek 10 godina ne ide kod lekara i shodno tome i ne troši pare iz fonda, a onda kad na njega dođe red da se razboli, mora da plati privatnom lekaru ili da plati državnom lekaru i preskoči kilometarske liste čekanja. Ovde govorimo o diskriminaciji u korist bogatih", kaže Markovičeva.

Kako je u regionu

U regionu je situacija samo na papiru drugačija. Tako je Hrvatska 2004. godine dobila Zakon o zaštiti prava pacijenata, ali ga u praksi ne primenjuje. Nedavno istraživanje jedne hrvatske novinarke pokazalo je da ni lekari, ni pacijenti ne znaju da navedu nijedno pravo pacijenta. Za sprovođenje zakona i zaštitu pacijenta zaduženo je Nacionalno povjerenstvo za zaštitu prava pacijenata koje sarađuje sa lokalnim upravama. I jedni i drugi rade u potpunoj informativnoj blokadi, tako da je tamo nemoguće dobiti bilo kakav podatak.

Dok ceo region u horu peva "molim Boga samo da lekarima ne dođem u ruke", u evropskim zemljama SMS porukom može da se zakaže pregled kod lekara, čak i da se dobiju rezultati. Nema trčanja od šaltera do šaltera, gužvi u zdravstvenim ustanovama i nervoznih medicinskih sestara za pultom... Jedno istraživanje pokazalo je da pacijentima u Srbiji najviše smeta neljubaznost zdravstvenih radnika.

Dok razvijene zapadne zemlje u zdravstvenu praksu uvode prisniju komunikaciju doktora s obolelima, pacijente u Srbiji lekari često ne udostoje nijednog pogleda.

2009 © - [vesti-online](#)